

שיחת השבוע

ספרים חדשים

תורת מנחם נח

שיחות הרבי מליובאוויטש
בהוצאת קה"ת

מהדורה חדשה של התוועדויות הרבי, בעברית. בכרך זה כלולים השיחות ומאמרי החסידות של חורף תש"ל. טל' 03-9606018.

אור הגאולה

מאת רבנו חיים בן-עטר
בהוצאת אוצרות הגאולה

הרב חיים ששון ערך לקט רחב על הגאולה מתורתו של 'אור החיים'. ניקוד מלא ואותיות מאירות. 500 עמ'. טל' 02-5806268.

איש חוצה ישראל

מאת בני גל
בהוצאת תום

סיפור חייו המרתק של המחבר, שגילה את עולם האמונה, פיתח את עולם הפרסום, ובסס שיטת אימון אישי ייחודית. 336 עמ'. טל' 073-7051372.

תורה אחת

מאת הרב אברהם יצחק הכהן
בהוצאת המחבר

חיבור המקבץ את ההלכות הנלמדות מהתורה לפי סדר הפסוקים, כ-5000 הלכות פסוקות, בתוספת ראשי פרקים ומניין המצוות. טל' 052-3472738.

זמני השבוע

נירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
4:11	4:42	5:11	4:25
5:13	5:46	6:06	5:24

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרונוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שלחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000

טל' 972-73-2480711 • פקס' 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

אין שוויון בין גברים לנשים

בורא העולם ברא את הגבר שונה מהאישה. זה כל היופי בחתונה, שבה מתחברות יחדיו תכונותיו של הגבר עם סגולותיה של האישה

משני חלקי הפאזל נוצרת שלמות אחת (צילום: שאטרסטוק)

ראה שכל שגוברת הביקורת על התנהלותה המגמתית של התקשורת, כך זו עושה יותר ויותר מאמצים להוכיח כי אכן הטענות כלפיה מוצדקות. בעת האחרונה מסתמנת מגמה של שיח תקשורתי אלים ודורסני, שבמהלכו נוטלים חצי ציטוט של אדם, מעוותים אותו לבלי הכר, וחוזרים עליו שוב ושוב, כדי לתקוע את הסילוף בתודעת הציבור. הקרבן האומלל מוצא את עצמו מטרה ללינץ' ציבורי, ואין לו למעשה שום דרך להתגורר מפני המתקפה האכזרית.

הנחרצת למחיקת ההבדלים בין גברים לנשים? או שאולי כשהדברים באים מכיוון אחד הם זוכים לליטוף מחבק, ואילו כשהם נשמעים מכיוון אחר הם נענים באש צולבת.

ובכן, מותר וראוי לקום ולומר בקול רם שהדרישה ל'שוויון' כפי שהיא עולה בימים האלה היא מעוותת, מזיקה ופסולה מיסודה. שוויון יכול וצריך להתקיים בתחומים כמו תעסוקה ושכר, אבל יש תחומים שבהם באים לידי ביטוי ההבדלים הטבעיים בין גברים לנשים, ושם גברים צריכים להיות גברים ונשים צריכות להיות נשים.

שני חלקי פאזל

חז"ל אומרים: "איש דרכו לכבוש, ואין אישה דרכה לכבוש". ההסתערות, הכיבוש והמלחמה דורשים תכונות נפש שמצויים אצל גברים יותר מאצל נשים. בעולם כולו - גם בעולם הנאור - מקובל לכוון יחדיו נשים וילדים כציבור מוגן, שאסור לו להיות מעורב במלחמה.

גברים ונשים אינם שווים. בורא העולם ברא את הגבר שונה מהאישה. השוני הוא במבנה הגוף, ביכולת הפיזית, וגם בתכונות הנפש. זה כל היופי בחתונה, שבה מתחברות יחדיו תכונותיו של הגבר עם סגולותיה של האישה, ומשני חלקי הפאזל נוצרת שלמות אחת. כך היהדות רואה את הדברים, וראוי שהדברים יישמעו בלי מורא ובלי טרור מחשבת.

בשבוע שעבר נקלע לפינה הזאת אביגדור קהלני, גיבור ישראל, אדם שחירף את נפשו בשדות הקרב. חטאו היה בהשמעת הטיעון, שהאכזריות של מלחמה לא נועדה לנשים. כמי שראה את זוויות המלחמה הוא סבור שלא נכון להכניס נשים למקום הזה, כי אחרי-כן לא יחזרו להיות אותן בני-אדם שהיו.

אפשר להסכים לטיעון ואפשר להתווכח עמו, אבל אצלנו אי-אפשר לנהל דיון. ברגע שחבורת נושאי דגל האור מזהה מישהו החורג מן הקו שקבעו כ'נכון' - מיד מעמידים אותו מול כיתת יורים וקורעים אותו לגזרים. החבורה הזאת תקפה את קהלני ללא רחם, תוך חזרה שוב ושוב על ציטוט שלא היה ולא נברא.

האומנם "גישה נשית"?

מעניין, אך לפני כמה שבועות נתקלנו בכתבות אוהדות על תנועה הקוראת לעצמה 'נשים עושות שלום'. דוברות התנועה הסבירו: "הקול שאנחנו רוצות להשמיע הוא הגישה הנשית". לדעתן, "היום יש קבינט של ביטחון וכל הזמן החשיבה היא איך אנחנו משכללים את כלי הנשק. אנחנו רוצות לעשות שינוי. אנחנו רוצות שיוקם קבינט של הסכם מדיני, ושבקבינט הזה ישבו נשים ויהיה קול אחר".

שמתם לב מה נאמר כאן? האומנם יש "גישה נשית" ו"קול אחר"? ואיפה השוויון והדרישה

מיהו עשיו האמיתי

השתלט עליו והחניק את רצונו האמיתי, שגם בשעת החטא הרצון הזה קיים בתוכו. לכן יהודי רוצה בתוך-תוכו לשוב בתשובה, כדי לגלות את רצונו האמיתי ולהפוך את הירידה של החטא לעלייה גדולה עוד יותר.

הפיכת הרע לטוב

זה הדבר שיש ללמוד מהכללתו של עשיו בתורה. אמנם אין מתעלמים מהתנהגותו השלילית, ועד שיש בתורה דינים והלכות העוסקים בצורך להיזהר מפני מפגש עם גוי דוגמתו; אך עם זה יש המציאות של עשיו כפי שהיא בתורה, שהיא עניין טוב ונעלה, שנועד במקורו לעלייה בקדושה.

וזו גם הנקודה הפנימית הטמונה בגלות ובחורבן. הביטוי הגלוי שלהם שלילי ביותר, אך בפנימיותם טמונה כוונה עליונה. על-ידי הגלות והחורבן דווקא יכולים להגיע לעלייה הגדולה של בית המקדש השלישי ושל הגאולה האמיתית והשלמה, שתבוא על-ידי הפיכת הגלות לגאולה.

(התוועדות תשמ"ג, כרך ד, עמ' 1820)

אמרת השבוע

ניצול רגעים אבודים

הרב זליגראובן בנגיס, אב בית הדין של העדה החרדית בירושלים, הזמין פעם אחת את מקורביו לסעודה לכבוד סיום הש"ס שערך. המקורבים שידעו כי בעבורו סיום הש"ס הוא דבר שכיח למדי התפלאו לפשר הסעודה המיוחדת שעשה.

הסביר הרב בנגיס:

"הפעם מדובר בסיום מיוחד במינו של הש"ס. את הלימוד הזה למדתי בכל מיני זמנים לא-שגרתיים, כמו בהמתנה לתור וכיוצא בזה. ניצלתי כל הזדמנות כזאת כדי ללמוד ולהתקדם בלימוד הש"ס, ועכשיו סיימתי אותו. לכן שמחתי גדולה שהצלחתי לנצל את הרגעים האבודים האלה ולעשות מהם ש"ס שלם."

פתגם חסידי

"מעדיף אני את החוטא מהקמץ. החוטא מתחרט אחרי מעשה החטא, ואילו הקמץ חוטא ונהנה על שכספו נשאר בידו" (בעל חידושי הרי"ם)

של עשיו בתוך מציאות העולם היא עניין נפרד מעשיו כפי שהוא בתורה.

הדבר מובן גם בפשטות: לא ייתכן שמציאותו של עשיו היא רע מוחלט, שהלוא הוא בנם של יצחק אבינו ורבקה אמנו. מכאן עולה שבפנימיותו עשיו מייצג עניינים חיוביים וקדושים, אלא שעשיו כפי שהוא בעולם נגרר אחר יצרו הרע ועשה דברים שליליים. אך התנהגותו המעשית הרעה איננה מבטלת את מהותו הטובה כפי שהיא בשורשו.

השתלטות זרה

מצב מעין זה יכול להתקיים גם אצל יהודי מן השורה. הלוא כל יהודי הוא בנו של מלך מלכי המלכים הקב"ה (שזה דבר מעלה מלהיות בן של יצחק ורבקה), ובכל זאת קורה שהוא נכשל בדבר בלתי-רצוי.

על כך כבר פסק הרמב"ם שכל יהודי "רוצה הוא לעשות כל המצוות ולהתרחק מן העבירות, ויצרו הוא שתקפו". יהודי רוצה באמת לקיים את רצון ה', ואם אין הוא ממלא את רצונו, הדבר נובע מהשתלטות זרה של היצר. יצרו

פרשתנו עוסקת בהרחבה ביעקב ועשיו ובמעשיהם השונים תכלית שינוי זה מזה. יתרה מזו, שניהם מיוצגים אף בשמה של הפרשה כולה, תולדות, כפי שרש"י מבהיר בפירושו הראשון לפרשה, על המילים "ואלה תולדות יצחק": "יעקב ועשו האמורים בפרשה". פרשנים אחרים הסבירו שהכוונה למעשיו הטובים של יצחק וכדומה, אולם רש"י מדייק ואומר שאכן הכוונה ליעקב ולעשיו.

ונשאלת השאלה: הלוא התורה עניינה טוב וקדושה, ואיך ייתכן שהיא עוסקת בעשיו הרשע? יתרה מזו, כשיהודי עולה לתורה בקטע שבו מסופר על עשיו, הוא מברך עליו את ברכת התורה; וכי מברכים את ברכת התורה על עניין בלתי-רצוי?

עשיו בחיים ועשיו בתורה

התשובה טמונה בדברי רש"י: "יעקב ועשיו האמורים בפרשה". יש עשיו כפי שהוא בעולם, עשיו שהתנהג בדרך בלתי-ראויה; אך יש עשיו "האמור בפרשה", כפי שהוא קיים בתורה, ושם כל מציאותו חיובית וטובה. התנהגותו הפרועה

מן המעיין

אהבת יצחק לעשיו | מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף

לא צריך נימוק

"ויהאב יצחק את עשיו כי ציד בפיו ורבקה אוהבת את יעקב" (בראשית כה,כח). אצל עשיו צוין הנימוק לאהבת יצחק אליו, ואילו אצל יעקב נאמר סתם "ורבקה אוהבת את יעקב". כי כשמדובר ביעקב אין צורך להסביר ולנמק מדוע אוהבים אותו.

(אוזנים לתורה)

אהבה שאינה בטלה

אהבתו של יצחק לעשיו הייתה אהבה תלויה בדבר, "כי ציד בפיו". ממילא כשמתבטלת סיבת האהבה, בטלה האהבה. אבל אהבת רבקה ליעקב הייתה אהבה שאינה תלויה בדבר, ולכן אינה בטלה לעולם.

(של"ה)

ציד לעתיד

יצחק אהב את עשיו "כי ציד בפיו" - כדי שתהיה לו בעתיד אפשרות של לימוד סגוריה על עם ישראל, שאף-על-פי שבני ישראל חטאו, צריך ה' לרחם עליהם, בבחינת "כרחם אב על בנים", כפי שהוא אהב את בנו עשיו ורחם עליו אף-על-פי שחטא.

(רבי מאיר מפרמישלן)

נהנה מיגיע כפיו

הכתוב מספר בשבחיו של עשיו, שאף שיצחק אביו היה עשיר לא נהנה משל אביו, אלא חי

מיגיע כפיו - "כי ציד בפיו", הוא כלכל את עצמו. וכך אמרו חז"ל (חולין ז) על רבי פינחס בן יאיר שמיום שעמד על דעתו לא נהנה מסעודת אביו. (עיטורי תורה)

חטאו של עשיו

"ויהאב יצחק את עשיו". אל תחשבו שעשיו היה איכר מגושם, הולך יחף ורועה חזירים. עשיו גידל זקן ופאות, הנהיג עדה והשמייע דברי תורה בסעודה השלישית. אלא שהוא חלק על יעקב צדיק הדור וסירב להכניע את עצמו אליו.

(רבי מנחם-מענדל מקוצק)

רבקה הכירה

יצחק, שגדל בביתו של אברהם, בסביבה של צדיקים ותמימים, לא ידע את דרכי הרמאים. לכן האמין לעשיו. אבל רבקה, שגדלה בבית בתואל ולבן, והכירה את ערמת הרשעים ושקריהם, הכירה ברשעתו של עשיו.

(רבי נפתלי מרופשיץ)

לדעת 'לצוד'

"ויהי עשיו איש יודע ציד איש שדה" (בראשית כה,כז). יש דרך עבודה של "כל מעשיך יהיו לשם שמים". האדם 'צד' את ענייני העולם והופך אותם לקדושה ולעבודת הבורא. זהו "יודע ציד". עבודה זו, לצוד את ענייני העולם הזה, שיהיו כולם לשם שמים, דורשת ידיעה כיצד עושים זאת.

(הרבי מליובאוויטש)

המזוודה היקרה

העיקול היה חד. גלגלי הרכבת הנוסעת במלוא המהירות חרקו, והקרונן נטה הצדה מעט. חפצים החלו ליפול. צבי־אלימלך שונפד, המכונה הירשלי, הרים את מבטו לעבר המזוודה שלו בדיוק ברגע שזו החלה לנוע ממקומה. הוא זינק לעברה, אך זה היה מאוחר מדי. המזוודה התעופפה היישר לעבר החלון הפתוח ונפלה החוצה.

"התפילין!", נמלטה זעקה מפיו. "התפילין שלי במזוודה!".

אלה היו הימים שאחרי מלחמת העולם השנייה. הירשל התנער מן הגיהינום שעבר בשנות המלחמה והחל לפעול למען יתומי המלחמה ששרדו. הוא וחבריו אספו ילדים יהודים שנותרו בחיים והביאו אותם לבוקרסט, בירת רומניה. עתה ליווה קבוצת ילדים יהודים מדרבצן שבהונגריה לגרוסורדיין שברומניה.

מה עושים עכשיו? התפילין! הוא שמר עליהן מכל משמר, במאמצים על־אנושיים, גם בשעות הקשות ביותר. עתה פתאום נלקחו ממנו בדרך מטופשת כל־כך.

הוא זכר היטב את הרגע שבו נכרתה ברית בינו ובין התפילין שלו. זה היה כאשר גויס למחנה כפייה. הוא וכמה מחבריו החליטו שלא להכניס לפיהם מאכלי טרפה. בקושי רב הצליחו לשרוד, על־ידי שהחליפו את מנות המרק הדלוח במעט לחם. אר־אז גמלה בלבו ההחלטה שלא לעזוב את התפילין ולו לרגע אחד. לעיתים, כששמע על ביקורת מתקרבת, הטמין אותן בשלג. כל פרידה כזו מילאה אותו חרדה ששוב לא ימצאן. אך בדרך נס התפילין תמיד המתינו לו. רבים זכו להניח אותן בהיחבא, במסירות נפש ממש.

עם התמורות במצב הלחימה נשלחו הירשל וחבריו לחזית. שם אולצו לכרות שוחות, לפרק מוקשים ולהציב מכשולים נגד טנקים. הם היו בין הפטיש ובין הסדן, מולם הרוסים היוורים לעברם, ומאחוריהם קלגסי השטן הנאצי, המשגיחים עליהם בשבע עיניים לבל יברחו. גם אז לא נפרדו הירשל והתפילין. הוא החזיק אותן על גופו, בכיס אחד תפילין של יד ובכיס השני תפילין של ראש.

בחורף תש"ד (1944) הגבירו הגרמנים את קצב משלוחי המוות של היהודים האומללים. הירשל וחבריו, שהיו עתה בהרי הקרפטים, החליטו להימלט. יום

אחד ניצלו רגע של היסח הדעת וברחו ליערות. שם חפרו מחפורות מוסוות והסתתרו. בלילות היו מסתננים אל הכפרים הסמוכים, מתחננים לעזרת האיכרים ומבקשים מעט לחם או תפוחי אדמה כדי להחיות את נפשם. הללו ריחמו על האסירים הנמלטים, נמנעו מלהסגירם לידי מבקשי נפשם והעניקו להם מזון.

הימים חלפו בדריכות גדולה.

הגרמנים סירו ללא הרף ביערות במאמץ ללכוד את היהודים הנמלטים. בוקר אחד, כשסיים הירשל את תפילתו והעביר את התפילין לידי אחד מחבריו, נשמעה נביחה.

המסתתרים בבונקר קפאו בפחד. אחרי הנביחה נשמעו פסיעות מתקרבות. כעבור רגעים שמעו את פסיעות הגרמנים מעל ראשיהם. הם כלאו את נשימותיהם והתפללו.

לומדים גאולה

מאת מנחם ברוד

להאיר בלי לנדוד

בגאולה יתקבצו כל היהודים לארץ ישראל. המצב שיהודים נמצאים בחוץ לארץ אינו המצב הטבעי והנכון לעם ישראל. מקומם של כל יהודי בארץ ישראל. רק בזמן הגלות, שבה הדברים אינם מתנהלים כפי שהיו צריכים להיות, יכולה להיות מציאות שיהודים חיים מחוץ לארץ ישראל.

זה אחד ההסברים מדוע בזמן הגאולה ייאמר ליצחק דווקא "כי אתה אבינו" (כמאמר הגמרא במסכת שבת פט,ב). וכפי שהרבי מליובאוויטש מסביר: "משום שאז יראו בגלוי בבני ישראל את מעלת התמימות והשלמות, שהכוח על כך נלקח מיצחק אבינו ('עולה תמימה'), ולכן הם נמצאים במקומם האמיתי, שולחן אביהם בארץ ישראל, שעניין זה, להיות בארץ ישראל בלבד, היה דווקא אצל יצחק, מה שאין כן אצל אברהם ויעקב היו זמנים שהם היו בחוץ לארץ" (לקוטי שיחות כרך כה, עמ' 123 ואילך).

דרכו של יצחק

אך מציאות זו מעוררת שאלה: הלא אחד מתפקידיו של העם היהודי הוא להנחיל לכל בני־האדם את 'שבע מצוות בני נח'. הרמב"ם כותב כי אחד הדברים המרכזיים שיעשה המשיח הוא – "ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד", והוא מביא על כך את הפסוק "כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד". אך אם כל היהודים ייגאלו מהגלות ויהיו על אדמתם בארץ ישראל – כיצד יוכלו לפעול בקרב האומות ולהביא אותן לידי הכרה בנחיצות קיומן של שבע מצוות בני נח?

אלא שיצחק נושא עמו את התשובה גם לשאלה זו (ראה לקוטי שיחות שם). אצל יצחק ראינו דבר שלא היה אצל אברהם ויעקב. פעולתו של יצחק לא הייתה על־ידי הליכה "מעיר לעיר ומממלכה לממלכה" לפרסם את שמו של הקב"ה בכל מקום ומקום, כפי שפעל אברהם, אלא בהיותו במקום אחד, בארץ ישראל, משך אליו את באי העולם, בדוגמת אבוקה גדולה המושכת אליה את הניצוצות.

דבר זה אנו רואים בפרשת תולדות. כאשר נוצר מצב של "ויהי רעב בארץ" הייתה "דעתו (של יצחק) לרדת למצרים כמו שירד אביו בימי הרעב". הוא חשב לעשות זאת לא רק כדי לספק מזון לבני ביתו, אלא מתוך אמונה עמוקה בהשגחה עליונה. יצחק הבין שהרעב בא בהשגחה ובכוונה מיוחדת מהקב"ה, כדי ש־יצא מארץ ישראל ויפרסם את שמו של הקב"ה במדינות אחרות, כפי שעשה אביו אברהם בזמנו, כאשר היה רעב בארץ.

על כך אמר לו הקב"ה: "אל תרד מצרימה... שכון בארץ", וכפי שחז"ל מפרשים: "שִׁכַן את השכינה בארץ". הקב"ה הבהיר לו שדרך העבודה שלו בפרסום שמו של הקב"ה אינה על־ידי ירידה לחוץ לארץ, אלא על־ידי הגברת הקדושה בארץ ישראל, וממנה יוקרן אור הקדושה לכל באי עולם.

ונהרו אליו כל הגויים

כך יהיה גם בזמן הגאולה. הנביא ישעיה מתאר את הימים האלה: "והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים, ונישא מגבעות, ונהרו אליו כל הגויים. והלכו עמים רבים ואמרו – לכו ונעלה אל הר ה', אל בית אלוקי יעקב, ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו. כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים" (ישעיה ב,ב,ג).

רק בזמן הגלות יהודים נדרשים להתפזר בכל קצות תבל כדי להפיץ את אור הקדושה, כפי שעשו אברהם ויעקב, אולם בזמן הגאולה יתנהלו הדברים בדרכו של יצחק. אנחנו נשב כולנו בארץ ישראל, והגויים עצמם יבואו לארץ ישראל כדי ללמוד איך לקיים את שבע מצוות בני נח ולפעול לתיקון העולם.

ופתאום פרץ כלב לתוך המחילה. היהודים נסוגו בבעתה לאחור, מביטים בחיה מטילת האימה, שאומנה לשסע בני־אדם לגורים. זהו, בא קיצם.

לתדהמתם, הכלב לא השמיע קול. הוא עמד מולם כמשתק, לא הגיע איבר. ולפתע הסב את ראשו כמחפש את פתח היציאה. הירשל סימן לחבריו והללו הצטופפו כדי לאפשר לכלב לזהות את דרכו. כעבור רגע כבר לא היה שם. דקות ארוכות עוד ישבו קפואים, עד שצעדי הגרמנים נדמו. רק אז קלטו את גודל הנס. "זה בזכות התפילין", אמרו זה לזה.

והנה, דווקא עכשיו, כשכל אימי המלחמה כבר מאחוריו – התפילין אבדו. דמעות זלגו מעיניו. "ארד מן הרכבת ואלך לחפש את המזוודה", אמר בנחישות לחברו. "יצאת מדעתך?", ניסה הלה להניא אותו מן הרעיון, אך לשווא. בתחנה הקרובה ירד הירשל מן הרכבת והחל לצעוד על המסילה בדרך ההפוכה.

זמן רב צעד, אך הוא לא חש כלל את העייפות. ופתאום הבחין במזוודתו בשולי הדרך. בשמחה גדולה מיהר לפותחה, ולא היה קץ לאושרו כשנשק לתפילין היקרות. הירשל פנה לשוב לתחנת הרכבת. כעת היו צעדיו קלילים יותר. בתוך כמה ימים הגיע לגרוסורדיין, ומשם התעתד להמשיך את מסעו לבוקרסט.

כמעט עלה לרכבת הנוסעת לבירה, ופתאום חש מישהו אווז בו מאחור. "הירשל", שמע לחישה, "אל תעלה אל הרכבת!". הוא הסב את פניו וראה מולו אחד מחבריו הצעירים. הלה היה נסער. "השלטון הקומוניסטי, שהשתלט על רומניה, החל לרדוף אותנו. סוכני חרש ממתנים ליד דירתך. כמה מחברינו כבר נתפסו".

"אני לא מאמין", מלמל הירשל, "התפילין הצילו את חיי פעם נוספת!". הוא סיפר לחברו מדוע ירד מן הרכבת. כשסיים, ביקש החבר הנרגש להניח את התפילין. "בשמחה", השיב הירשל.

כעבור זמן מה חזר הצעיר ועיניו לחות מדמעות. "אני מוכרח להתוודות לפניך", אמר להירשל. "מאז המלחמה לא הנחתי תפילין; אבל מהיום והלאה אני מקבל עליי שלא להחסיר יום אחד בלי להניח תפילין!".

הירשל היגר לארה"ב והקים משפחה גדולה. הוא נפטר בשנת תשע"ג, בהיותו בן 98.

(תודתנו לדניאל גראסקי מירושלים, נכדו של בעל המעשה)

נס כפול וחיים במתנה

חלילה... 'אביחי, אתה בריא!', צעקתי לעברו. ואז הוא הוציא חפץ מהרכב המרוסק.

סגולת החת"ת

זה היה ספר חת"ת (חומש, תהילים, תניא). "בני צעק בהתרגשות: 'ברגע התאונה הספר קפץ מתא הכפפות אל החזה ובלם את המכה. בזכות זה ניצלת!'. לקחנו אותו לחדר מיון, הוא נבדק ושוחרר הביתה. זה פשוט בלתי-נתפס! ראוי שכל אדם ידע את סגולתו של ספר החת"ת", מסיים יהושע את סיפור הנס המדהים.

מתברר שאין זה נס ההצלה היחיד של הבן. "כשאביחי היה בן שבע", ממשיך יהושע ומספר, "תקף אותו פתאום כאב ראש חריג. רופא שבדק אותו שלח אותנו מיד לחדר מיון, בשל חשד לדלקת קרום המוח. אחרי יומיים של בדיקות ממושכות הודיעו הרופאים שאכן יש לבן דלקת קרום המוח ומצבו אינו מעודד".

הברכה והנס

יהושע אומר שלמשמע הבשורה ישב ובכה כתינוק. "ופתאום עבר לידנו, כמו מלאך משמים, חסיד חב"ד. הוא התעניין לפרש בכי וסיפרתי לו על הבשורה הקשה. החסיד נתן לי מספר טלפון ואמר: 'התקשר למזכירות הרבי מליובאוויטש. ייתכן שהקו יהיה תפוס, אבל

הטלפון של איש העסקים יהושע (שוקי) מימון צלצל. 'מדברים מהמטרה', נשמע הקול מעברו השני של הקו. 'בוא מיד לכניסה לשהם. הרכב שלך עבר תאונה ונראה שזו תאונה קטלנית'. קולו של יהושע רעד יותר מפעם אחת במהלך שיחתנו עמו השבוע, שבה שחזר את הנס הבלתי-נתפס שאירע לבנו-בכורו אביחי חליפה (36).

זה קרה בשנת תש"ס, לפני כשבע-עשרה שנים. "קניתי לבני רכב חדש מסוג הונדה סיוויק", מגולל יהושע את הסיפור. "בני שירת בצבא. יום גשום אחד, בדרכו הביתה, לפני הפנייה שמאלה לכיוון הכניסה לשהם, הרכב החליק ונזרק לעבר עצי הברוש הגדולים. האוטו עשה כמה 'סלטות' באוויר והתרסק על הקרקע".

בריא מהרכב המרוסק

כשקיבל את הבשורה הרגיש שהוא עומד להתמוטט: "אפשר לשער איך רעייתי ואני הרגשנו. יצאנו מיד למקום, והמחזה הראשון שראיתי היה הרכב החדש מרוסק, ואנשי המשטרה מנסים להגיע אל בני הלכוד בתוכו".

השניות נדמו כנצח. "אט-אט ראיתי שהדלת נפתחת", הוא משחזר, "פתאום בני יוצא, בריא ושלם. חשבתי שאני משתגע. הייתי בהלם מוחלט. עד לפני רגע חשבו כולם שהוא

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

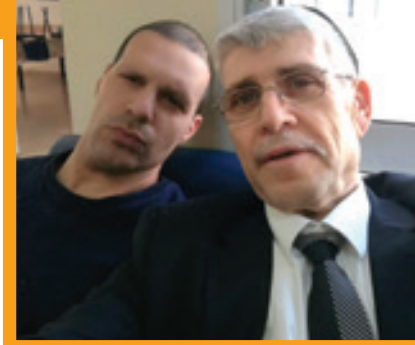
ברכת הקרוטונים

שאלה: איזו ברכה יש לברך על אכילת קרוטונים?

תשובה: צנימים רגילים, העשויים מלחם, ברכתם 'המוציא', מכיוון שהם מיוצרים לשובע ולקביעת סעודה ולא לקינוח.

קרוטונים תעשייתיים נאפים תחילה כלחם (או כצנימים), ואחר-כך חותכים את המאפה לקוביות קטנות, מספיגים אותן בשמן, מוסיפים מלח ותבלינים (ויש שמטגנים אותן בשמן עמוק), ואופים אותן שוב. צורתם מוכיחה עליהם שאינם עשויים לשובע אלא לאכילת עראי (להוסיף טעם במרק או בسلט, או לאוכלם כחטיף), כי הם קשים וטעמם חריף. לכן רבים פוסקים שגם אם לא טוגנו ברכתם 'מזונות'.

ואולם הרב אלישיב ע"ה ויבלח"ט הרב דוד יוסף

יהושע ובנו אביחי: תודה בכל יום

אל תתייאש'. כך עשיתי. ניסיתי שוב ושוב, ואז ענו לטלפון. זה היה מזכירו של הרבי. תיארת את המצב. הוא ביקש שאמתין וכעבור זמן מסר את ברכתו של הרבי. אינני זוכר את המילים המדויקות, אבל התעודדנו מאוד.

"כעבור יומיים הבן עבר עוד בדיקה מקיפה. הרופא הביט בנו ואמר: 'אני לא מבין מה קרה פה. אין לבן שלכם דלקת חיידקית. זו דלקת נגיפית, והוא תחלוף מעצמה'. חשבתי שאני חולם, אבל זו הייתה מציאות". יהושע מסיים ואומר: "בכל יום ויום אנו מודים לבורא עולם על הנס הכפול שעשה לנו".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הציין' הקדוש של הרבי, ולשלוח

מכתבים ל'ציין' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

סוברים שברכתם נשאה 'המוציא', אלא אם כן נתבשרו, או טוגנו בשמן עמוק, וגודלו של כל אחד ואחד מהם פחות מ'כזית'.

עלפי דעה זו, אם טוגנו בשמן מועט ואין בהם תואר לחם, ברכתם 'מזונות', ואם יש בהם תואר לחם דינם מוטל בספק, ואין לאוכלם אלא בתוך הסעודה. אם מניחים אותם בצלחת מרק אין דינם כמבושלים, מכיוון שהצלחת היא 'כלי שני'. לכן אף אם אין בהם 'כזית' חל עליהם תואר לחם לעניין ברכת 'המוציא', אלא אם כן שרו זמן רב במרק (אפילו קר) ומראם נשתנה, או שהמרק הלבין מחמתם, שאז דינם כמבושלים וברכתם 'מזונות'. אם עירו עליהם מים חמים מכלי ראשון, ולא שרו זמן רב במים, ספק אם דינם כמבושלים, ולכן יאכלום בסעודה בלבד.

מקורות: שו"ע סי' קסח ס"ייג (שו"ע אדה"ז ס"י"ב) ונו"כ, סדר ברה"נ פ"ב ה"י"טו. פסקי תשובות סי' קסח ס"ק יא, הלכה ברורה שם ס"ד, וש"נ. וזאת הברכה עמ' 122, שערי הברכה עמ' שנה. ששד. תרפג.

מבט לאחרית הימים ופי של סיפורים

הספר שפותח לפניכם צוהר אל ימות המשיח ומשיב על כל השאלות:

- מהי הגאולה? • מה יעשה המשיח?
 - כיצד יתגלה? • ומה יקרה עם הופעתו?
- לשון בהירה | 368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

שני כרכים של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע'

סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

סיפורים שנוטעים יראת שמים, אמונת צדיקים ומידות טובות

טל' 1-718-6041020

